

Forskuksbetaling af skat.

Selv om forslaget regel om adgang til at forudbetale pålignet, endnu ikke forfalden indkomst- og formueskat således i væsentlig grad er motiveret af hensynet til at give de skatteydere, der beskattes progressivt, adgang til at sikre sig et større skattefradrag for derved at udjævne beskatningen af indkomststigninger, er forslaget regel dog udformet således, at retten til forskuksbetaling tilkommer samtlige skatteydere.

Gennem den hermed følgende mulighed for at variere det enkelte års skattefradrag, kan beskatningen af *svingende* indtægter udjævnes, og dette er af betydning, hvad enten skatteyderen er beskattet progressivt eller ej. Endvidere kan skatteyderne som nævnt reducere den midlertidigt højere skat, som under et progressivt skattesystem med skattefradragetsret ellers ville ramme indkomststigninger i det første år efter indtjeningen.

I det hele forekommer det værdifuldt, at skatte-systemet gøres mere elastisk, end det er i øjeblikket. Det er et led heri, at der ved forslaget regel om forudbetaling af pålignede skatter gives den enkelte skatteyder en vis mulighed for selv at bestemme tidspunkterne for sine skattebetalinger. Han kan herved tilrettelægge sine skatteudgifter på en sådan måde, at de harmonerer med hans likviditet og økonomiske forhold i det hele.

Ophævelse af ungdomsskatten.

Ved lov af 7. juni 1958 fik ikke-forsørgere under 25 år valget mellem at udrede en tillægsskat til staten på 25 pct. af deres normale statsskat eller at foretage en kontant opsparing i pengeinstitutter på konti, som spærres indtil skatteyderens 30. år eller indgåelse af ægteskab inden denne alder.

Det må anses for værdifuldt at animere til opsparing i disse aldersklasser, der som regel har bedre mulighed for at spare op, end tilfældet er i de første år under ægteskabet. Statslige tvangsopsparinger findes imidlertid mindre egnede til at fremme opsparingstanken, og da der gennem nærværende forslags regel om adgang til årligt at opspare indtil 1 500 kr. skattefrit skønnes at være tilvejebragt et bedre incitament for disse skatteydere til opsparing, foreslås den gældende ordning om tillægsskat, resp. tvangsopsparing, ophævet.

Lempelse af beskatningen ved overgang til pensionsindtægt.

Det har længe været kritiseret, at skatteydere, der på grund af alder opgiver stilling eller erhverv for at leve af en pensionsindtægt, i et år eller to efter overgangen til pension o. lign. skal udrede

urimeligt høje skatter, fordi disse er beregnet på basis af arbejdsindtægt.

Kritikken af dette forhold medførte, at finansministeren i december 1959 ved behandlingen af ligningsloven gav tilsagn om i samråd med ligningsrådet at ville udarbejde en vejledning om beskatningen i disse tilfælde. Denne skulle dels være ensbetydende med større ensartethed i behandlingen af disse sager, dels med en mere lempelig indstilling end hidtil.

Det må befrygtes, at der også efter denne — endnu ikke foreliggende — vejlednings udsendelse vil være et større eller mindre antal skatteydere, som ikke bliver omfattet af den lempeligere praksis. For at sikre ensartede og retfærdige tilstande på dette område foreslås det, at enhver skatteyder, der på grund af alder opgiver stilling eller erhverv, beskattes på basis af fremtidig indkomst, indtil de efter de sædvanlige regler bliver skatteansat af deres lavere pensions- eller lignende indkomst.

Lempelse af formuebeskatningen.

Formuebeskatningen er for en væsentlig dels vedkommende en dobbeltbeskatning, for så vidt som den virker som en gentagen beskatning af allerede beskattet, opsparet indkomst. For i nogen grad at afbøde denne urimelighed og for at fremme opsparing, selvpensionering og kapitaldannelse i samfundet foreslås grænsen for de skattefri formuer hævet fra de nuværende 50 000 kr. til 100 000 kr. Herudover lempes satserne for formuebeskatningen noget, således at lettelsen procentvis bliver størst for de mellemstore formuer.

Bortfald af grundskyld og ejendomsskyld til staten.

Ejendomsbeskatningen er et levn fra ældre tiders mere primitive skattesystemer. Den stammer fra en tid, da pengeøkonomien endnu ikke var så udviklet, at en direkte måling af den enkelte borgers skatteevne ved hjælp af hans indkomst var mulig. Man måtte derfor ty til at lægge skatten på produktionsmidlerne, og det betød dengang især jorden og bygningerne. Det kunne forsvares efter den tids forhold, fordi besiddelsen af fast ejendom og ejendommens størrelse dengang virkelig var et holdsvis korrekt udtryk for ejerens skatteevne.

I det moderne samfund med indkomst- og formuebeskatning er det imidlertid blevet en urimelighed at opretholde en særbeskatning, som dels rammer det specielle produktionsmiddel, som driftsbygninger repræsenterer, og dels fordyrer boligen enten direkte eller ved at blive overvæltet på lejerne. Det må desuden erindres, at fast ejendom yder-